

Ordføreren (Bloug): Jeg har modtaget det Hverv af forelægge det høie Thing de af Fællesudvalgets Flertal gjorte Indstillinger. At disse ere stillede af 7 af de Medlemmer af Fællesudvalget, som Landstinget har sendt, og tiltraadt af andre 7, letter mit Hverv betydeligt; men da der dog er Nuancer i Stillingen, og da jeg tør forudsætte, at disse Indstillinger ikke ere modtagne med større Tilfredshed af de fleste Andre, end de ere gjorte af os, som stille dem, eller idetmindste af nogle af os, der stille dem, tør jeg ikke sfaane mig selv for den Uleilighed at give en Begrundelse, som jeg altfaa beder det høie Thing at høre med Taalmodighed, uagtet den jo vil drete sig om helt velbeskiedne Gjenstande. Som det vil erindres, bestode Uoverensstemmelserne mellem de to af Thingene vedtagne Finantslovsforslag deri, at der var paa § 26 i Folkethinget udstemt en Række af Bevillinger til Beløb af ialt en halv Million Kroner, og paa § 21 to mindre Bevillinger, som vare optagne af Landstinget ogsaa ved Ade Behandling. Om disse Bevillinger har der i Fællesudvalget aldeles ikke været Tale; thi Landstingets Flertals Repræsentanter fandt det rigtigt forud at opgive dem, og derpaa bleve alle Bevillingerne paa § 26 indrømmede fra Folkethingets Side. Derester var der tre Punkter, hvori Thingene stod imod hinanden, og som vare en Arv fra forrige Aar; det var Dyrctidstillæget til Embeds- og Bestillingsmænd, hvor Folkethinget havde sat Grændsen ved 2,500 Kroner og Landstinget ved 4,400 Kroner med en noget høiere Procent; det var fremdeles Maaden, hvorpaa Universitetets Underskud skulde dækkes, og det var endelig Spørgsmaalet om Bygningen af et Pandserfisk af Helgolandsklassen, medens Folkethinget kun havde bevilget 2½ Million Kroner til Anskaffelse af Smateriel uden nærmere Betegnelse. Disse Spørgsmaal vare nu, som sagt, en Arv fra ifjor Sommer, da de vare reiste af den høie Regering og faavel tiltraadte af Landstinget ved alle Finantslovens Behandlinger som fastholdte i Fællesudvalget, dog saaledes, at der i dette paa Dyrctidstillæget blev foreslaaet en Nedsættelse af Halvdelen af Forskjellen mellem Landstingets og Folkethingets Grændse, nemlig til 3,450 Kroner. Alle de af Fællesudvalgets Medlemmer, som have repræsenteret dette Things Flertal, have været fuldstændig enige i, at disse Poster burde holdes til det Yderste, men vi have dog ingenlunde været blinde for, at, dersom vi ventede at faae Ende paa den lange Strid mellem Thingene, som nu gjerne kan siges med nogle Afbrydelser at have været siden 1877, maatte vi gjøre Offre. Dette havde vi allerede i den af os i Egenkab af Finantsudvalg afgivne Betænkning erklæret os villige til, og det have vi altfaa ogsaa holdt os efterrettelige ved vor Indtræden i Fællesudvalget. I to af disse Strids-

punkter, nemlig Dyrctidstillæget og Spørgsmaalet om Dækningen af Universitetets Underskud, tror jeg, at Landstinget har havt den fulde Billighed og den fulde Ret for sig — i det første den fulde Billighed og i det sidste den fulde Ret. Billighed kræver, at de Embedsmænd, som i de 5 foregaaende Aar havde oppebaaret Lønningstillæg, allesammen fremdeles faae det, da Dyrctiden, for hvis Skyld de sit det, ingenlunde er ophørt, men er faa stor, som den nogeninde har været, medens de Lønningsforslag, der skulde forbedre deres mindre heldige Stilling, paa et enkelt nær henligge uafgjorte i Folkethinget. Naar man imidlertid betragter disse Spørgsmaals Historie, kan man ikke undre sig over, at de have mødt megen Modstand i det andet Thing. Jeg vil nemlig erindre om, at, da Dyrctidstillæget blev bevilget i dette Thing, nemlig i Samlingen 1873—74, blev netop den Grændse vedtagen, som Folkethinget siden stadig har fastholdt. I Fællesudvalget 1874—75 fik vi Grændsen sat op til 4,400 Kr., og denne Grændse bestod, indtil Regeringen, foranlediget ved Diskussionen i Folkethinget i Samlingen 1878—79, undlod at optage dette Dyrctidstillæg paa det forelagte Finantslovsforslag, dels maaste begrundet paa, at enkelte Livsforholdene vare gaaede noget ned i Pris og dels begrundet paa, at Lønningslovsforslag for de fleste Embeder samtlig bleve forelagte. I 1879—80 forelagde Regeringen derimod et særligt Lovforslag om Lønningstillæg i det andet Thing, da det viste sig, at Lønningslovene ikke kunde blive fremme; dette Lovforslag blev forhandlet der dette og det følgende Aar; det var i Fællesudvalg, men Thingenes Meninger kunde ikke forenes derom, og saa blev Dyrctidstillæget igjen optaget i Finantsloven og var jo ifjor Gjenstand for gjentagne Opløsninger, nemlig to, og for Forhandlinger i Fællesudvalg. I dette Fællesudvalg gjordes, som jeg allerede har nævnt, Landstinget Forsøg paa at nærme sig Folkethinget, men det nyttede ikke. Det forekom nu alle de Medlemmer, der repræsenterede Landstingets Flertal, at man ikke kunde forsvare at lade de Embeds- og Bestillingsmænd, som dog havde havt det største og sikreste Haab om at opnaa Dyrctidstillæg derved, at Folkethinget havde vedtaget Grændsen 2,500 Kr., favne dette længer. Hvorvel vi fuldstændig erkjende, at der blandt dem, som man ved denne Grændse udelukker fra at faae Dyrctidstillæg, gives Mange, der ere ligesaa trængende som de, der ere indenfor Grændsen, er dog de Sidstes Antal meget større, og der findes ogsaa blandt mange af dem den største Trang. Derfor aabnede vi vore Forhandlinger i Fællesudvalget med at tilbyde at gaa ned til Folkethingets Grændse, idet vi dermed havde to Hensyn for Die: dels, hvis vi ikke bleve enige om Finantsloven, at Regeringen da maatte